

зависимо. Винаги имахъ отличенъ по математика и история“. Впрочемъ, поезията не е вървѣла напълно сама за себе си: — „математиката“ сжщо се е отразила въ нея — въ поетическитѣ му сжждения и размишления, та и въ ритмичнитѣ му схеми и въ речника му. (особно въ „Пѣсенъта на човѣка“). Не само презъ детинството и юношеството си, но и въ зрѣлата си възраст — и следъ скитанията си изъ Македония — той има халюцинации (предъ Арнаудова казва, че ги има редовно всѣка година между 20 априлъ и 5 май) — признакъ на възбудено до болезненостъ въображение. Познаваме неудържимитѣ буйни полети на това въображение въ „Градушка“, „Смъртъта“, „Зовъ“ и пр. На халюциниращия Яворовъ, обаче, не прѣчи да бжде последователъ на економическия материализъмъ — и това изповѣдва, следъ като е изживѣлъ социалистическата и македонската „криза“. Освенъ това, съ каква безпощадна трезвостъ осмива всички свои и чужди самоизмами въ „Хайдушки копнения“!

Този „неестественъ“ съюзъ между острата, винаги дебнеща рефлексия съ горещата чувствителностъ и буйното въображение у поета, „незаконното“ съчетание на вѣчното съмнение на студената мисль съ горещото увлѣчение, съ екстаза, сж едно отъ най-дълбокитѣ основания на песимизма му. Разбира се, обяснението на последния съвсемъ не е леко и просто: за него има много вжтрешни, па и вѣншни причини.

Отъ първитѣ сжществено значение иматъ постоянното безпокойство и раздвоението на поета. Той е фаустовска натура, съ своето „вѣчно диря“, съ противоположнитѣ си и непримирими душевни стремежи. И това въ живота и въ поезията му.